

מסורת הש"ס

(א) מנחות עב; (ב) ע"ב, (ג) [בכתיב: מעשיה, וכן בספרי]; (ד) [בכתיב: קדשי קדשים]; (ה) [שנת קל, עירובין יז: ושי"ג]; (ו) [יזמל לט, [מולין קלג]; (ז) [בכתיב: רפ"ח: רבא, [בכתיב: דימאל]; (ח) [יז"ו]; (ט) [למא דבפ"ר ולמזריה הא סומרי]; (י) [קמין נת]; (יא) [ל' בתרומות, (כ) בכורות כט, לקמן נ"ח]; (ל) [בכתיב: והי יזל, ועין פירוש [ספרי]; (מ) [ל' בתרומות, (נ) [למ"ג ע"ב מני דמיס שנת]; (ס) [י"ג שפ"ח: סג ע"ג]; (ע) [בכתיב: כולה]; (פ) [בכתיב: נוסף: מנחת]; (ק) [מדות פ"ב מ"ה]; (ר) [יזמל ט' ע"ג]; (ש) [י"ג מנהדרין לה]; (ט) [ש"ס ד"ה וי, (ב) [וש"ע בתיב יבמות ד, ד"ה וי כ"י ויתום]; (ז) [ע"ב ד"ה תלמד לומר]; (ח) [ונחם ע"ב]; (ט) [ש"ס קמין ע"ב]; (י) [ד"ה מתיילן].

האיש מקדש פרק שני קידושין

נג.

עין משפט
נר מצוה

קמ"א א מ"י פ"י מהל' מעשה הקדשות הלכה נו: קמ"ב ב מ"י ס' הל"ז ופ"ו מהל' ביאת מקדש הל' י"ג:

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מנו וגמרו עמדו למנו:

מוסף רש"י

שאין חולקין מנחות כנגד זבחים. שלא יאמר הכהן לחזרו טול אתה זבחים ולמי מנחות (מנחות ע"ב): לכל בני אהרן. משמע טול יאכלו ממה (שם ע"ג. מכת"י). שלא יאכלו זה כנגד זה אלא כדן טול יאכלו המנחות (מנחות ע"ג). שלא קמו. מנחות תמ"ג זבחים, בדלות. דמי שמתחייב עולה או טמא אין מביא ממחה ממה, אכל מביא שאין מביא ממה אלא דבלי ללות. שאומר אם לא ממלא ידו וגו' עד ולקח שמי מוריס (מנחות ע"ג). שהרי קמו החתיון בדלות. מנחות קמו ממה עופות דכתיב ביקרא ואל לא מנחת ידו לשמי מוריס (שם מכת"י). שמתחייב קינו ואין לו יכול להביא ממה (מנחות ע"ג). לכל בני אהרן תריה. אכלה קלה קמי' (שם מכת"י). ת"ל על מחבת. מביא דקרא דהא ממילא דיננה למחבת כהן מנחות ואלס כנגד אש (שם מכת"י). ולא מנחת מפסה כנגד מנחת הסתלה. דיננה קדשי קדשים יין (מנחות ע"ג). אבל יחלקו בקדשים אכלי. כן שלמים כנגד קדשים יין (מנחות ע"ג). אלא גבי מנחת דהא לא גלי קרא אלא גבי מנחת קדשי קדשים יין (שם מכת"י). וסמך ליה אם על תודה. דמקרא מרש לפניו ואימקוס קדשים קליס לקדשי קדשים למנחות לפניו חלקה (מנחות ע"ג). ואין קטן חולק. אכל אכל חלקו א"כ (שם).

מוסף תוספת

א. וגו' (ו) אם על תודה יקריבו. מוס' ט"ז. (ועי' מהרש"ל).

תוס' ר"י חוקן

דמריא. כן נקבעה בבית המדרש ושגורה בפי הרבשוליים.

מנו וגמרו. (א) למנין ורבו האומרים אינה מקודשת וצטלו המועטים וחזרו בהם וגמרו לומר אינה מקודשת: עדיין היא מחנוקס. לא עמדו למנין ולא חזר בו ר' יהודה: כוונתו דר' יוחנן מסתברא. דחזר בו ר' יהודה: שאין חולקין מנחות כנגד זבחים. כפי דמיון לומר טול אתה מנחה ואני חזה וזוק או בשר חטאת ואשם: כל מנחה. משמע שצמנחה עצמה יחלקו כל בני אהרן: יכול לא הוציא הכתוב אלא שלא יחלקו מנחות כנגד זבחים והדין נותן שהרי לא קמו בכל מקום מנחות תחת זבחים גדלות דבקרוב עולה ויורד מביא עמי עופות תחת בהמה: זבחים. היינו בהמה הטעונה זביחה בספק: אכל יחלקו מנחות. כנגד חטאת העוף: שהרי קמו חסדיו גדלות. דכתיב צמנמא מקדש ובשמיעת קול (ויקרא ה) ואם לא תשיג ידו לשמי מוריס והביא את קרבנו אשר חטא עשירית האיפה: וכל נעשה בהרשע לכל בני אהרן שהיה. דכולהו קראי ימירי יניחו דמני למיכתב כל מנחה לכל בני אהרן תהיה למה ליה לפרוש כל בני מנחות: ס"ל ועל מהצט וגו'. אם אינו ענין למנחות כנגד זבחים שאינן מניין מניה ענין לזבחים ועופות: יכול לא מיעט הכתוב אלא שלא יחלקו עופות כנגד זבחים והדין נותן שהעופות מעשיהן צד מליקה צלפון וזבחים מעשיהן כלי כספין: מהצט ומתחש. כלים היו צמקדש וכל המנחות הנקממות טעונות לוג שמן. ומחבת פה ואינה עמוקה (א) ומתוך שהיא רחבה ופסה הסתלה ממפסט (א) צבולו והאור שורף את שמנה לפיכך מעשיהן קשים ומרחשת עמוקה ואין האור שורף את השמן לפי שצבול צבול החלות לפיכך מעשיהן קפין: אכל יחלקו מנחות כנגד מחבת. טול אתה חלקי צמנחת (א) ראובן ואני אטול חלקך צמנחת שמעון: יכול לא יחלקו. קרבן כנגד חזירו כדקשי קדשים כמו מנחה אכל יחלקו קרבן כנגד חזירו כדקשים קליס דלית להו זכייה צבייה ויכול למכור חלקו קרבן זה צבולי זה: איש כחתי. למעוטי קטן: אפי' בעל מוס. שאף הם היו מתלעים צבליס (א) ומפשיטים ומנחתים ושוחטים: ספרא. תורת כהנים והא צמורת כהנים איתא אלמא לית צה דין שאר חלוקות צבילי דמיס ושמעין מינה דלאו ממונו הוא אלא

וסמך ליה אם על תודה. וא"ת והא מוקמינן לה כר' יהודה ור' יהודה לא דריש סמוכים אלא צמנחה תורה כדאיתא דריש יבמות (דף ק"ז ע"ג). וי"ל דלאו סמוכים ממש דריש אלא וי"ו מוסף על ענין ראשון דכתיב (ויקרא ו) ואת תורת זבח השלמים (א):

איש חולק ואפי' בעל מוס. לאו מהכא נפקא אלא מקרא אחרניא דכתיב (ויקרא ו) כל זכר לרבות בעל מוס' ולא אלטרין לך דרשא דהכא אלא לומר לך שאין כהן קטן חולק ואפי' תס:

וקאמר דלית בה דין חלוקה כצ"ל. פירוש שאינו יכול

ליטול ממונו אחר של חזירו כדמפרש בצרייתא אכל אין לפרש אין דין חלוקה כלל אפי' מנייה וציה להא אשכחן צממה דוכתיב חלוקה גבי קדשים דמתן פרק שאל (שם דף קמ"ג): מטילין חלשים בקדשים וצפ"ק דפסקים (דף ק"ג): נמי הגיעני כפול וכיון דלית בה דין חלוקה אינו יכול לקדש צו אשה דהא צהא תליא:

מאי חולקין חושפין. כלומר לעולם אין צו דין חלוקה והאי חולקין חלקו המגיעו קאמר וכשאינו מגיע לו כי אם מעט חוטף חלק חזירו ואוכלו דקמתי סיפא מעשה צאחד שחטף חלק חזירו וא"ת כיון שדרכו לחטוף אמאי קרו להאז חטוף טפי מאחרים וי"ל לפי שחטף חלק הגררן כמותו אכל האחרים לא היו חוטפין אלא מחלק הגנועין כשמוסקין ידיהם: איה

קליס ת"ל 2 איש כאחיו וסמך ליה 3 אם על תודה שאין חולקין בקדשי קדשים כך אין חולקים בקדשים קליס איש 2 איש חולק אפי' בעל מוס ואין הקטן חולק ואפי' תם 3 סתם ספרא מני ר' יהודה והוא קאמר דלית בה דין חלוקה כלל ש"מ אמר רבא וכרב מו לא תניא 4 והתניא הצנועים מושכין את ידיהם והגררנים חולקים מאי חולקים חוטפים כדקתני סיפא מעשה באחד שחטף חלקו חברו והיו קוראין אותו בן חמצין עד יום מותו אמר רבה בר רב שילא מאי קראה 4 אלהי פלטיני מיד רשע מבך מעול וחומץ 5 רבה אמר מהכא 5 למדו היטב דרשו משפט אשרו חמוץ: מעשר שני בין בשוגג בין במזיד לא קידש דברי ר' מאיר ר' יהודה אומר שוגג לא קידש מזיד קידש 6 וכו': מנא הני מילי אמר רב אחא בריה דרבא משמיה דגמרא 6 וכל מעשר הארץ מזורע הארץ מפרי העץ לה' הוא קדש לה' הוא ולא לקדש בו אשה הרי תרומת מעשר דכתיב 7 כן תרימו גם אתם תרומת ה' והנן 8 המקדש 9 בתרומה מקודשת דלא כתיב ביה לה' והרי חלה דכתיב בה 8 תתנו לה' והנן 9 המקדש בתרומות מקודשת דלא כתיב ביה קדש והרי 10 שביעית דכתיב בה 10 ויובל הוא קדש תהיה לכם והנן המקדש בפירות שביעית מקודשת דלא כתיב ביה לה' והרי תרומה דכתיב 10 קדש ישראל לה' ראשית תבואתו והנן המקדש 10 בתרומה מקודשת ההוא בישראל כתיב ולא

משלחן גבוה הוא דזבו: הלנועין מוספין ידיהם ממונו. גזי לחם הפנים תניא 11 ארבעים שנה ששימש שמעון הדיק שמתלחה צרכה צלחם הפנים וכל כהן כהן הלנועין מוספין ידיהם ממונו מכלל מכלל ואלו שמתלחה מאלה צלחם הפנים וכל כהן 12 הלנועין מוספין ידיהם ממונו דלא מהני להו מידי והגררנין חולקין. וקס"ד דהאי חולקין לאו ליטול חלקו המגיעו קאמר כיון דנשמתלה בו מאלה כפול למאי חזי אלא חולקין דרך עילוי מניח חלקו לחזירו וטול כנגדו צמקוס אחר אלמא אית צהו דין חלוקה ועל כרחק הא ר' יהודה היא דאמר ממונו הוא. ומשני לעולם אין צו דין חלוקה ומאי חולקין חלקו המגיעו קאמר וכשאינו צהו לו חוטף חלק חזירו ואוכלו. והא דמתן צמקמט סוכה (דף ק"ז ע"ג). הנכנסים חולקין צלפון חלקו המגיעו קאמר וצעוד שהיתה צו צרכה: מאי קרא. דמתקן לשון חמסן: אשרו חמוץ. ולא אשרו חמוץ לא גרסינן הכא אלא צבצא קמא (דף ק"ז ע"ג) גבי מנין שמקפין לתוצע תחלה: משמיה דגמרא. כך נקבעה צמנמא ושגורה צפי צני צית המדרש: דלא כפיז לה'. תלמד שמהא שלו אכל תרומת ה' והרי עליה הוא: והרי חלה כו' וסנן המקדש צמנמא. כל תרומות צמנמא ומהל נמי תרומה היא דכתיב (במדבר טו) מראשית עריסותיכם תתנו לה' תרומה: וסנן המקדש צמנמא. דקתני (שם דף ק"ז ע"ג): וכל שביעית היתה ואמרו חכמים אין אחיות מקודשות הא נכריות מקודשות: ההוא בישראל כפיז. והס קריים קדש לה': ולא

תורה אור השלם

1. וכל מנחה אשר תאפה בתנור וכל נעשה במרחשת וכל מנחת לכתו במקריב אתה לו תהיה. ויקרא ו ט 2. וכל מנחה בלולה בשמן וירבה לכל בני אהרן תהיה איש באחיו. ויקרא ו ט 3. את על תודה יקריבו ודקרב על זבח התודה חלות מצות בלולה בשמן ויקריב מצות משהים בשמן וסלת מרבבה חלת בלולה בשמן: ויקרא ו יב 4. אלהי פלטיני מיד רשע מבך מעול וחומץ: תהלים ע"ד א 5. למדו היטב דרשו משפט אשרו חמוץ שפטו יחום ריבו אלמנה: ויעידו א י 6. וכל מעשר הארץ מורע הארץ מפרי העץ לך הוא קדש לך: ויקרא כו ל 7. כן תרימו גם אתם תרומת: מעשרתיכם אשר תקחו מאת בני ישראל ונתתם מפניו את תרומת: לאהרן הכהן: במדבר יח כח 8. מקראשית ערסותיכם תתנו לך תרומה לדתתיכם: במדבר טו כא 9. כי יובל הוא קדש תקח לכם מן הישדה תאכלו את תבואתה: ויקרא כה כב 10. קדש ישראל לך ראשית תבואתה כל אכליו יאשמו רעה תבא אליהם יאם: יעמיהו ב ג